

Ett liv som guppy

Apropå värmeböljan. Fiskarna fick också värmeslag. Tetrorna flöt lodrätt omkring vid ytan och kippade efter luft och slöjstjärtarna låg med feta bukar mot prydnadsgruset och betraktade akvariets undervegetation utan att röra en fena. Det kunde vem som helst se att det var fara å färde. Bara malen låg som vanligt upp och ner i en håla, eller så var den också döende. Svårt att veta vilket. Jag gav mig genast i kast med ett delvattenbyte för att rädda det som räddas kunde. Inte för att jag egentligen skulle sörja om fiskarna dog. Min relation till dem har av naturliga skäl aldrig fördjupats, men jag har tyckt om hur de larvat omkring i mitt rum, utgörande en såväl meditativ som dekorativ dygnet-runt-verksamhet. Och så är de så tacksamma de små liven! Lite flingor och hej vad det går och glufs och namnam. Att kardinaler kan ha så kul i en glaslåda, fastän komna från de fria vattnen i Sydamerika.

Efter delvattenbytet tyckte jag att de såg lite piggare ut, men nästa morgon var fem döda. Tror jag. För i akvariernas mystiska värld finns inga kvarlevor att bärga. De var fem färre och det spelade ingen roll hur mycket jag vände på stenar och rötter. Jag öppnade till och med vattenpumpen utan resultat. De var borta, men malen låg och tryckte i sin håla och såg lömskare ut än någonsin. Återstod bara att bege sig till Alba Zoo och få smisk. Det är dit jag går när djuren behöver något, typ mat, tillbehör eller fler kompisar. Och det är dit jag går när akvariet krånglar, och det ska gudarna veta att det alltid har varit mitt fel.

Här arbetar djuren beskyddare nummer ett, minsta guppy har i personalen en orubblig talesman. Jag kom med sänkt huvud bärande på burken akvarievatten. Jodå, visst skulle de analysera och nog lyssnade de allvarligt på de symptom jag beskrev att fiskarna visade. Lät inte bra det där och så väntade jag på tukt och förmaning, att jag inte rengjort vattnet tillbörligt, eller matat i lämplig mängd, med nitrater och nitriter som följd. Men icke! Vattnet var friskt! Nästan så att personalen betraktade mig med nya ögon och i plötslig förtrolighet började tala om sjukdomar som fiskarna kunde få, fast de sköttes exemplariskt. Som om jag var en jämbördig.

Jag gick hem, med medicin men hundra kronor fattigare. Akvariet färgades grönt och fiskarna tillfrisknade. Nu kollar de åter runt med glufs och namnam, leker tafatt och försvarar sina platser bland stenarna. Små liv. Stor möda. Man kan undra vad en varelse på två centimeter är värd. Rätt mycket om den kan vara till någon glädje. Alla i akvariet är i alla fall glada, utom malen. Men det är å andra sidan också som det ska.

© Tina Messing

Även publicerad i Stockholm City 25 juli 2003